

שישה לקחים מניצחוננו של טראמפ

12.11.2024 | דוד מ' וינברג | written by

הלקח הבסיסי הראשון מתוצאת הבחירות בארה"ב הוא שחולשה רעה לאמריקה. היא אינה מרתיעה אויבים, ואינה מנצחת בבחירות.

איראן, חמאס, חיזבאללה והחות'ים (כמו גם רוסיה, סין, טורקיה ושחקנים רעים אחרים) מעולם לא התייחסו ברצינות לממשל הדמוקרטי היוצא. הם התעלמו מההפצרות של צוות ביידן-האריס-בלינקן-סוליבן להימנע מ"הסלמה" במלחמתם בישראל ובמערב. הם לא פחדו מאמריקה, ובהתאם לכך פחדו מישראל פחות מהנדרש.

החשוב מכול לבנייה מחדש של העוצמה האסטרטגית של אמריקה בזירה הבינלאומית ולביטחון הלאומי של ישראל הוא החזרת הפחד לארגז הכלים של ארה"ב. אויבים צריכים לפחד מאמריקה, לא לשמוע את מנהיגי ארה"ב מתחננים באופן קבוע ל"הפסקת אש מיידית" ומביעים דאגה מכל אפשרות של הסלמה.

איראן חייבת לפחד ממטוסי הקרב האמריקאים והישראלים. הנשיא הנבחר מחדש דונאלד טראמפ חייב להשמיע איומים אמניים של שימוש בכוח נגד תוכנית הנשק הגרעיני של איראן. הוא גם חייב להיות מוכן לחמש את ישראל בהתאם להתמודדות עם סכנה זו.

רק להצהיר שהוא "ייסיים" את כל המלחמות בעולם זה מטעה ואינו מועיל. טראמפ צריך להיות ברור בכך שאמריקה תפעל בכוח מוחץ אם אויביה לא יבינו שיש שריף חדש בעיר.

הלקח השני מתבוסת ביידן-האריס הוא להימנע מהגזמה בנושא העריצות. הכתמת כל דבר שהיריב שלך אומר ועושה כ"פשיזם" אינה אמינה. לכנות את היריב שלך "איום קיומי" על הדמוקרטיה ו"איום קיומי" על כל צורה של חירות והגינות אינו משכנע. זה בדרך כלל מהלך פוליטי מוגזם.

פרוגרסיבים שמיישמים סוג כזה של רצח אופי על טראמפ (בדיוק כפי שליברלים כביכול עושים לנתניהו בישראל) אשמים בעצמם בזלזול בדמוקרטיה, בחתירה תחת הסדר החוקתי, בבריונות, בדיכוי דעות מנוגדות, ובקידום שנאה.

מסקנה נלווית (שלישית) ללקח פוליטי זה היא השימוש בלוחמה משפטית-פוליטית פועל כבומרנג. שימוש בבתי המשפט בניסיון למחוק את שמו של טראמפ מהקלפי או להכניס אותו לכלא על האשמות מפוברקות הוא צורה של פוליטיקה אנטי-דמוקרטית שפוגעת בעצמה. באופן דומה, ניסיון להפיל את נתניהו על סיגרים ושמפניה או על מניפולציה תקשורתית הוא תרגיל שייכשל שוב ושוב.

גרוע עוד יותר, וזה הלקח הרביעי, הוא שקמפיין שלילי ומסעות אידאולוגיים דמיוניים מסיטים

את המתמודדים הפוליטיים מהעבודה הקשה של גיבוש עמדות מדיניות וכלכליות אמיתיות שמהדהדות בציבור.

כנראה שיותר אמריקאים הרגישו שיש למפלגה הרפובליקנית מדיניות מבטיחה בנושאי דיור, יוקר המחיה, תעסוקה, הגירה, אנרגיה והמאבק בפשיעה. לדמוקרטים, פחות. האריס הציעה בעיקר "לשמור" על האורתודוקסיה הליברלית ו"להגן" על זכויות פרוגרסיביות. אלמלא החסרונות הרבים של טראמפ, ובהתבסס על מדיניות גרידא, הניצחון הרפובליקני היה אפילו גורף יותר.

בישראל, שבה הביטחון הוא כמעט הנושא היחיד שעליו ממשלות עולות ונופלות, קמפיין שלילי ומסעות אידאולוגיים דמיוניים מסיטים באופן דומה את השמאל מהעבודה הקשה של גיבוש מדיניות ביטחון חלופית משכנעת לזו של הימין.

למרות כל הפגמים והכישלונות של נתניהו, לליכוד הייתה מדיניות ברורה ועקבית במשך כמעט שלושה עשורים לגבי מניעת מדינה פלסטינית בלתי מרוסנת והתמודדות עם ההגמוניה האיראנית. למפלגות הפוליטיות משמאל למרכז יש מעט מאוד מה להציע כאלטרנטיבה; רק מלל מפליל על מוסר אישי, נטיות דיקטטוריות וערכים דמוקרטיים. כל הדברים ה"רכים" הללו חשובים, אך אינם מספיקים כשרוצים להנהיג מדינה עם האתגרים המוחשיים של ישראל.

לקח חמישי הוא שזיוף מתינות וניסיון להיות הכול לכולם ☒ אינו עובד; עמדות ועקרונות ברורים, לא משנה כמה שנויים במחלוקת ☒ כן.

ה"מרכזיות" הסינתטית שפתאום אימצה קמלה האריס בכל הנושאים הכלכליים והחברתיים עמדה בסתירה לכל הקריירה הציבורית הרדיקלית שלה לפני יולי. זה לא היה אותנטי.

באופן דומה, האריס איבדה את התמיכה של יהודים אמריקאים (בניו יורק) וערבים אמריקאים (במישיגן) כי היא ניסתה להחניף לכל אחד עם הבטחות בלתי סבירות וסותרות.

היא הבטיחה לתמוך תמיד ב"זכות" של ישראל להגן על עצמה, אך גם לדחוף את ישראל לנסיגה "מהירה" מעזה ולאלץ אותה להילחם במסגרת החוק הבינלאומי, חוק המעוות באופן ייחודי במטרה לשתק את ישראל.

היא שיבחה את ה"צדק" של מלחמת ישראל נגד חמאס, אך התלוננה בציבור בכל יום על חוסר אספקה הומניטרית לפלסטינים ו"שאלה שאלות קשות" על אספקת נשק אמריקאי לישראל.

היא גינתה הטרדת סטודנטים יהודים בקמפוסים, אך גם דחפה את ה"אסלאמופוביה" לכל הצהרה על אנטישמיות, ואמרה שלמפגינים נגד ישראל ונגד אמריקה יש טענות לגיטימיות ו"זכות" להישמע.

וכמובן, אי אפשר להיות "נשיאת השמחה" (כפי שביל קלינטון כינה את קמלה באופן מגוחך) ומועמדת של היסטריה ("פשיזם!") באותו זמן.

לקח שישי שנלמד מהקמפיין לנשיאות ארה"ב שזה עתה הסתיים קשור לתקשורת. התקשורת המיינסטרימית שימשה כזרוע תעמולה גסה של המפלגה הדמוקרטית. נדרש ריקון מוחלט שלה ובנייתה מחדש.

הרשתות והעיתונים הגדולים הטעו את האמריקאים, אמרו שביידן היה שפוי ויציב. כשזה נכשל באופן מוחלט (זוכרים את הקריסה של ביידן בעימות הטלוויזיוני עם טראמפ?), התקשורת הטעתה את האמריקאים באומרה שקמלה האריס היא אדם בעל מהות ולא הבובה של אובמה. והעיתונאים המרכזיים נמנעו מלשאול אותה שאלות קשות, שאלות מדיניות אמיתיות ☹️ אפילו לא פעם אחת.

גם כאן בישראל, ששת ערוצי הטלוויזיה, תחנות הרדיו ואתרי החדשות המרכזיים, וכל העיתונים המרכזיים למעט אחד, מניעים באופן אגרסיבי וללא בושה מחאה נגד נתניהו בכל הנושאים, בכל עת. בשבוע שעבר הם ממש דרבנו ישראלים לצאת לרחובות במחאה על פיטורי שר הביטחון. הם דרשו שישראלים יעשו זאת!

נדרש ריקון ובנייה מחדש מוחלטים של נוף התקשורת הישראלית, למען בריאות הדמוקרטיה הישראלית. כמו באמריקה, כך גם כאן בישראל.

פורסם בערוץ 7, בתאריך 12.11.2024.

הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.